

Věc C-365/23[Arce]ⁱ

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

9. června 2023

Předkládající soud:

Augstākā tiesa (Senāts) (Lotyšsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

7. června 2023

Navrhovatelka v řízení o kasačním oprávněm prostředku a žalobkyně v prvním stupni:

SIA A

Další účastníci řízení o kasačním oprávněm prostředku a žalovaní v prvním stupni:

C

D

E

[omissis]

Civillietu departaments (občanskoprávní senát)

Latvijas Republikas Senāts (Nejvyšší soud Lotyšské republiky)

USNESENÍ

V Rize dne 7. června 2023

Senāts [omissis] [složení předkládajícího soudu]

ⁱ Název této věci je fiktivní. Neshoduje se se jménem žádného z účastníků řízení.

přezkoumal v písemném řízení otázku možného položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie v občanskoprávní věci, jejímž předmětem je žaloba, kterou podala společnost SIA A proti fyzickým osobám C, D a E a jejímž prostřednictvím se tato společnost domáhá zaplacení odměny stanovené ve smlouvě o poskytování služeb podpory rozvoje a kariéry v určitém sportu, a v níž bylo zahájeno řízení o kasačním opravném prostředku na základě kasačního opravného prostředku, který podala SIA A proti rozsudku Rīgas apgabaltiesa (regionální soud v Rize, Lotyšsko) ze dne 22. ledna 2021.

Předmět a relevantní skutečnosti sporu v původním řízení

- 1 Dne 14. ledna 2009 uzavřeli společnost SIA A, na straně jedné, a C a jeho rodiče D a E, na straně druhé, smlouvu o poskytování služeb podpory rozvoje a kariéry v určitém sportu (dále jen „smlouva“), jejímž cílem bylo dosažení požadovaného výsledku, tj. zajistit C úspěšnou kariéru profesionálního sportovce. Smlouva byla uzavřena na dobu 15 let, tj. do 14. ledna 2024. Ve smlouvě bylo stanoveno, že SIA A poskytne mladému sportovci určité služby [výcvik a trénink, služby sportovní medicíny a psychologie, kariérní poradenství (rozvoj, zavedení a dodržování profesního plánu, uzavírání smluv mezi sportovcem a sportovními kluby), marketing, právní služby, účetnictví], za něž bude sportovec platit odměnu odpovídající 10 % jeho příjmů po dobu platnosti smlouvy.

V okamžiku, kdy byla uzavřena smlouva, měl C 17 let a neměl ještě postavení profesionálního sportovce.

- 2 Dne 29. července 2020 podala SIA A proti C, D a E žalobu, jejímž prostřednictvím se domáhala toho, aby jí byla zaplacena odměna stanovená ve smlouvě. V žalobě se uvádělo toto:

[2.1.] Žalobkyně je obchodní společnost, jejímž cílem je rozvoj provozování určitého sportu a jeho hráčů v Lotyšsku. Za účelem dosažení tohoto cíle nabízela žalobkyně sportovcům kombinované služby pro rozvoj jejich profesních dovedností a jejich kariéry, a to na základě uzavírání smluv, v nichž byla stanovena do budoucna platební povinnost pro případ, že by měli sportovci příjem dosahující alespoň 1 500 eur měsíčně.

[2.2.] V rámci provádění smlouvy poskytla žalobkyně C v letech 2009 a 2010 služby podpory rozvoje a kariéry, které byly uvedeny v příloze smlouvy. Některé z nabízených služeb C nevyužil, některé naopak ano, například kromě jiných služby individuálního a kolektivního tréninku pod vedením vysoce kvalifikovaných specialistů. Na poskytnutí těchto služeb musela žalobkyně vynaložit finanční prostředky, přičemž C se na základě ujednání 6.1 smlouvy zavázal, že zaplatí žalobkyni odměnu odpovídající 10 % z každého čistého příjmu plynoucího z provozování dotčeného sportu, reklamy, marketingu a mediálních vystoupení, navýšenou o daň z přidané hodnoty platnou v Lotyšsku.

[2.3.] Zatímco žalobkyně splnila povinnosti, které jí ukládala smlouva, žalovaní nesplnili podmínky dané smlouvou a nezaplatili odměnu za poskytnuté služby,

stanovenou ve smlouvě. Vzhledem k tomu, že příjmy, jež plynuly C ze smluv uzavřených se sportovními kluby v rámci dotyčného sportu, dosahují 16 637 779,90 eur, žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni 10 % z příjmů z uzavřených smluv, což činí celkem 1 663 777,99 eur.

- 3 Soud prvního stupně i odvolací soud její návrhová žádání zamítly.

Žalobkyně podala kasační opravný prostředek. S cílem napadnout rozsudek odvolacího soudu, který zamítl její odvolání, neboť měl za to, že smlouva není v souladu s pravidly na ochranu práv spotřebitelů, [žalobkyně, nyní] navrhovatelka v řízení o kasačním opravném prostředku, tvrdí, že smlouva patří mezi smlouvy pro „nadějně“ sportovce, na něž se podle jejího názoru nepoužijí pravidla na ochranu práv spotřebitelů. V kasačním opravném prostředku je rovněž uvedeno, že je nezbytné podat Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se otázek výkladu unijního práva, jež nejsou jednoznačné a na nichž závisí vyřešení sporu.

Relevantní ustanovení vnitrostátního a unijního práva

- 4 Právní předpisy Evropské unie:

Listina základních práv Evropské unie: čl. 17 odst. 1 a čl. 24 odst. 2.

Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách (dále jen „směrnice 93/13“): čl. 1 odst. 1, čl. 2 písm. b) a c), čl. 4 odst. 2, čl. 3 odst. 1, článek 5, čl. 6 odst. 1, článek 8 a článek 8a.

- 5 Relevantní ustanovení lotyšského práva:

[5.1] Civillikums (občanský zákoník, <https://likumi.lv/ta/id/225418-civillikums>):

186. Rodiče společně zastupují své děti v jejich osobních a majetkových vztazích (společné zastoupení). [...]

223. Otec a matka jsou přirozenými opatrovníky svých nezletilých dětí, a to na základě svého práva péče o dítě.

293. Opatrovník je oprávněn k tomu, aby v záležitostech týkajících se nezletilého dítěte a v jeho zájmu uzavíral jakékoli smlouvy a přijímal a prováděl platby. Veškeré tyto akty jsou pro nezletilé dítě závazné, pokud opatrovník jednal v dobré víře a v mezích řádné správy finančních prostředků, avšak pouze do okamžiku, kdy nezletilé dítě dosáhne zletilosti, ledaže by existovaly zvláštní požadavky.

1408. Nezletilé děti nemají právní způsobilost.

[5.2] Patērētāju tiesību aizsardzības likums [zákon na ochranu práv spotřebitelů] (ve znění platném v okamžiku uzavření smlouvy; současné i předchozí znění jsou k dispozici na <https://likumi.lv/doc.php?id=23309>):

Článek 1 Pojmy uvedené v tomto zákoně

Pro účely tohoto zákona se rozumí: [...]

3) spotřebitelem: fyzická osoba, která projeví přání získat, získá nebo může získat nebo používat zboží nebo služby za účelem, který nelze považovat za její hospodářskou nebo profesní činnost;

4) poskytovatelem služeb: osoba, která poskytuje v rámci výkonu své hospodářské nebo profesní činnosti službu spotřebiteli; [...]

Článek 6 Zneužívající ujednání [...]

(2) Smluvní ujednání musí být sepsána jasným a srozumitelným jazykem.

(3) Smluvní ujednání, které nebylo sjednáno mezi smluvními stranami, je považováno za zneužívající, jestliže v rozporu s požadavkem přiměřenosti způsobuje významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, které vyplývají z dané smlouvy, v neprospěch spotřebitele. [...]

(8) Zneužívající ujednání použitá ve smlouvě uzavřené mezi výrobcem, prodávajícím nebo poskytovatelem služeb a spotřebitelem jsou neplatná počínaje okamžikem uzavření smlouvy, avšak smlouva zůstává platnou, může-li nadále existovat bez dotyčných zneužívajících ujednání. [...]

[5.3] Zákon na ochranu práv spotřebitelů (ve znění, které vstoupilo v platnost dne 1. července 2014):

Článek 6 Zneužívající ujednání [...]

(2²) Ustanovení tohoto článku se nepoužijí na smluvní ujednání, která definují hlavní předmět smlouvy nebo se týkají přiměřenosti ceny a odměny na straně jedné a zboží nebo služeb na straně druhé, pokud jsou tato ujednání sepsána jasným a srozumitelným jazykem. [...]

Důvody, z nichž vyvstaly u předkládajícího soudu pochybnosti ohledně použití a výkladu unijního práva

6 Soudní dvůr již podal v několika věcech výklad pojmu „spotřebitel“, avšak zatím se ve své judikatuře nezabýval použitelností pravidel na ochranu práv spotřebitelů v oblasti sportu.

7 Podle názoru Senāts (Nejvyšší soud) musí být zohledněny níže uvedené úvahy.

[7.1] Bílá kniha Komise o sportu uvádí, že sportovní činnost podléhá používání právních předpisů EU. Právní předpisy pro hospodářskou soutěž a ustanovení o vnitřním trhu se na sport vztahují pouze do té míry, v jaké představuje hospodářskou činnost. Sport podléhá i dalším důležitým aspektům právních předpisů EU, jakými je například zákaz národnostní diskriminace, ustanovení

týkající se občanství Unie a rovnost mezi muži a ženami v zaměstnání. Současně se sport vyznačuje určitými specifickými rysy, označovanými často jako „specifičnost sportu“. Specifičnost sportu zůstane uznaná, a to v souladu se zavedenou judikaturou, ale nelze ji interpretovat za účelem opodstatnění generální výjimky při uplatňování právních předpisů EU [viz Bílá kniha Komise o sportu ze dne 11. července 2007, COM(2007) 391, bod 4.1].

[7.2] Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že s ohledem na unijní cíle spadá výkon sportovní činnosti do působnosti unijního práva tehdy, pokud představuje hospodářskou činnost (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. dubna 2013, Asociația Accept, C-81/12, EU:C:2013:275, bod 45 a citovaná judikatura). Ve světle výše uvedeného Soudní dvůr například rozhodl, že povinnost sportovce spadajícího do kategorie „nadějných“ hráčů uzavřít svou první smlouvu profesionálního hráče s klubem, jenž mu poskytl výcvik, a zaplatit odškodnění, které je tomuto sportovci uloženo v důsledku nesplnění této povinnosti, je v souladu se zásadou volného pohybu pracovníků v Evropské unii (viz rozsudek ze dne 16. března 2010, Olympique Lyonnais, C-325/08, EU:C:2010:143, zejména bod 26), což platí i o dalších hlediscích oblasti sportu (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 25. dubna 2013, Asociația Accept, C-81/12, EU:C:2013:275, zejména bod 45; ze dne 18. července 2006, Meca-Medina a Majcen v. Komise, C-519/04 P, EU:C:2006:492, zejména bod 42, a ve věci Royal Antwerp Football Club, C-680/21, v níž je dosud vedeno řízení).

Ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora Evropské unie v oblasti práva sportu a s ohledem na skutečnost, že neexistuje žádné zvláštní ustanovení, které by vylučovalo z působnosti směrnice 93/13 smlouvy uzavřené v oblasti sportu, které mohou být na základě ustanovení této směrnice považovány za smlouvy, které uzavírají prodávající nebo poskytovatelé se spotřebiteli, má Senāts (Nejvyšší soud) za to, že neexistuje žádný důvod se domnívat, že by ustanovení této směrnice nebyla použitelná na smlouvu, kterou uzavřel sportovní klub v rámci své hospodářské činnosti s mladým sportovcem, který dosud nezačal kariéru profesionálního sportovce. Skutečnost, že v praxi odvětví sportu existují některé případy, kdy obdobné smlouvy nepodléhají pravidlům na ochranu práv spotřebitelů, nemůže být důvodem k tomu, aby byla spotřebitelům upřena ochrana plynoucí z unijního práva.

V této věci je nesporné, že v okamžiku uzavření smlouvy mladý sportovec dosud nezačal svou profesionální kariéru, což znamená, že v oblasti dotčeného sportu dosud neuzavřel žádnou smlouvu se sportovním klubem.

[7.3] Rovněž skutečnost, že určitá osoba, která v postavení spotřebitele uzavřela smlouvu o poskytování služeb, se posléze stane prodávajícím nebo poskytovatelem, si žádá další vysvětlení. Podle názoru Senāts (Nejvyšší soud) se tato věc zásadně liší od případů, v nichž byla vydána judikatura Soudního dvora týkající se používání pravidel pro určení soudní příslušnosti (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 10. prosince 2020, Personal Exchange International, C-774/19, EU:C:2020:1015, body 40 a 41, a ze dne 25. ledna 2018, Schrems,

C-498/16, EU:C:2018:37, body 31, 38 a 39). Podle mínění výše uvedeného soudu je okolnost, že činnost mladého sportovce v oblasti spadající do působnosti smlouvy nabyla posléze čistě profesní povahu, v oblasti uplatňování práv spotřebitelů irelevantní a tato okolnost nemůže sama o sobě zbavit příjemce služeb práva dovolávat se postavení „spotřebitele“.

[7.4] Nezbytnost položit předběžné otázky týkající se použitelnosti požadavků na ochranu spotřebitelů stanovených ve směrnici 93/13 na tento druh smluv uzavíraných mladými sportovci a sportovními kluby je zjevná rovněž s ohledem na rozdíly v judikatuře vydané v členských státech Unie.

Podle informací, které má Senāts (Nejvyšší soud) k dispozici, Cour d'appel de Paris (Odvolací soud v Paříži, Francie) v rozsudku ze dne 23. května 2019 rozhodl, že hráč košíkové, který v postavení budoucího hráče uzavřel smlouvu o službách se sportovní agenturou, v níž se tato agentura zavázala k tomu, že bude jménem sportovce jednat se sportovními kluby o přijetí hráče košíkové, a za to se hráč košíkové zavázal k tomu, že bude platit agentuře určitou částku odpovídající části příjmu ze smluv uzavřených v rámci této spolupráce, jednal jako spotřebitel a nikoli jako prodávající nebo poskytovatel (Cour d'appel de Paris, 2, 23–05–2019, č. 16/02277). Naproti tomu Oberlandesgericht München (vrchní zemský soud v Mnichově, Německo) dospěl v rozsudku ze dne 7. listopadu 2002, který se týkal sporu mezi mladým tenistou a sportovní agenturou vycházejícího z obdobné smlouvy o službách, jako je služba uzavřená mezi účastníky tohoto řízení, k závěru, že není namístě použít na výše uvedený právní vztah pravidla v oblasti ochrany spotřebitelů ([Oberlandesgericht] München, 07.11.2002 – 19 U 3238/02).

Ve světle výše uvedeného nabývá zodpovězení předběžných otázek položených v této věci zvláštního významu pro zaručení jednotného výkladu unijního práva (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 2021, Consorzio Italian Management a Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, bod 49).

- 8 V této věci považoval odvolací soud za zneužívající smluvní ujednání, podle něhož měl mladý sportovec povinnost platit odměnu odpovídající 10 % z jeho příjmů po dobu platnosti smlouvy (15 let).

Senāts (Nejvyšší soud) uvádí, že dotčená odměna představuje ve skutečnosti hlavní protiplnění, jež očekává poskytovatel služeb od příjemce těchto služeb.

K určení předpisů unijního práva použitelných na tuto otázku je třeba zjistit, zda se zmíněné smluvní ujednání týká definice hlavního předmětu smlouvy nebo přiměřenosti ceny a odměny na straně jedné a služeb na straně druhé, ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 93/13.

Senāts (Nejvyšší soud) upozorňuje na skutečnost, že čl. 6 odst. 2.² zákona na ochranu práv spotřebitelů, kterým se do vnitrostátního právního řádu provádí výše uvedené ustanovení směrnice 93/13, vstoupil v platnost až po uzavření smlouvy.

[8.1] Pro případ, že zmíněné smluvní ujednání obsahuje definici hlavního předmětu smlouvy nebo se týká přiměřenosti ceny a odměny na straně jedné a služeb na straně druhé, si Senāts (Nejvyšší soud) přeje zjistit, zda se má mít za to, že zmíněné smluvní ujednání není sepsáno jasným a srozumitelným jazykem ve smyslu článku 5 směrnice 93/13 a že způsobuje významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, které vyplývají z dané smlouvy, v neprospěch spotřebitele, ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 93/13.

Další otázka vyvstává v tomto ohledu ve světle rozsudku Olympique Lyonnais, v němž Soudní dvůr rozhodl, že „nadějný hráč“, který po skončení svého výcviku podepíše smlouvu profesionálního hráče s klubem z jiného členského státu, se vystavuje povinnosti uhradit náhradu škody, jejíž výše je nezávislá na skutečných nákladech na výcvik (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. března 2010, Olympique Lyonnais, C-325/08, EU:C:2010:14, bod 50). Bylo by rozhodnutí vnitrostátního soudu, kterým se sníží částka, jejíž zaplacení lze požadovat od spotřebitele ve prospěch poskytovatele služeb, na částku skutečných nákladů, které musel tento poskytovatel vynaložit na poskytování služeb spotřebiteli na základě smlouvy, v rozporu s požadavky vyplývajícími z čl. 6 odst. 1 směrnice 93/13? Podle všeho by měla být zohledněna i judikatura Soudního dvora, z níž vyplývá, že pokud by byl vnitrostátní soud oprávněn změnit obsah zneužívajících ujednání v takové smlouvě, mohlo by být ohroženo splnění dlouhodobého cíle stanoveného v článku 7 směrnice 93/13 (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 27. ledna 2021, Dexia Nederland, C-229/19 a C-289/19, EU:C:2021:68, bod 64).

[8.2] Pro případ, že toto smluvní ujednání obsahuje definici hlavního předmětu smlouvy nebo se týká přiměřenosti ceny a odměny na straně jedné a služeb na straně druhé, si Senāts (Nejvyšší soud) přeje zjistit také to, zda je soud, má-li za to, že je výše odměny zjevně nepřiměřená službě, kterou poskytl její poskytovatel, oprávněn i přesto prohlásit toto smluvní ujednání za zneužívající na základě vnitrostátního práva.

V tomto ohledu vyvstává další otázka, která souvisí s článkem 8a směrnice 93/13. Konkrétněji, je pravomoc soudů nějakým způsobem omezena skutečností, že Lotyšsko oznámilo Evropské komisi, že jeho právní předpisy nejsou přísnější než minimální pravidla stanovená touto směrnicí? Z informací, které zveřejnila Komise k oznámením, jež učinily členské státy v souladu s článkem 8a směrnice, je zjevné, že členské státy buď prohlásily, že vnitrostátní právo nestanoví právní předpisy přísnější než minimální pravidla stanovená směrnicí, nebo prohlásily například, že vnitrostátní právo stanoví seznam smluvních ujednání, jež jsou každopádně považována za zneužívající, nebo seznam ujednání, jež musí být považována za zneužívající, není-li prokázán opak, nebo že bylo stanoveno (oproti čl. 4 odst. 2 směrnice 93/13), že posouzení zneužívající povahy ujednání se má týkat i ujednání sepsaných jasným a srozumitelným jazykem. Je to v souladu s požadavkem stanoveným v článku 8a směrnice 93/13, podle něhož mají být Evropské komisi oznámena zejména ustanovení týkající se posouzení smluvních ujednání nebo seznamů smluvních ujednání. Seznam neobsahuje informace o tom, zda některý z členských států rozšířil definici pojmu „spotřebitel“, a není v něm

dokonce uvedeno ani oznámení, jež v tomto smyslu předložila Itálie, přestože jeden z italských soudů podle všeho rozšířil působnost ochrany stanovené směrnicí na jiné subjekty než fyzické osoby (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020, *Condominio di Milano, via Meda*, C-329/19, EU:C:2020:263, bod 35). Podle názoru Senāts (Nejvyšší soud) je z výše uvedeného patrné, že oznámení učiněná členskými státy, jež se zveřejňují na základě článku 8a, nemusí být rozhodující pro zjištění, zda některý z členských států rozšířil definici pojmu „spotřebitel“.

- 9 Soudní dvůr se ve své judikatuře týkající se používání ustanovení směrnice 93/13 zatím nezabýval otázkou, jak má být posuzována skutečnost, že spotřebitel je v okamžiku uzavření smlouvy nezletilý. Nezletilé osoby obecně nemají právní způsobilost k uzavírání smluv (právní ustanovení jim umožňují uzavírat transakce pouze ve výjimečných případech, například zcizení majetku, s nímž mohou volně nakládat, a také, v případech stanovených zákonem, v pracovních vztazích). Proto je třeba přezkoumat relevanci skutečnosti, že smlouva, kterou jménem nezletilého spotřebitele uzavřeli jeho rodiče s poskytovatelem služeb, má významné a trvalé dopady na hospodářské postavení nezletilé osoby a tím i na její právo na vlastnictví (v případě smlouvy tohoto druhu v zásadě po celou dobu trvání její případné profesionální kariéry).

[9.1] Senāts (Nejvyšší soud) je toho názoru, že s ohledem na ochranu dětí, která je zakotvena v čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, má zásadní význam objasnit, jakým způsobem jsou soudy povinny se skutečně ujistit o tom, že smlouva uzavřená mezi poskytovatelem služeb a spotřebitelem, který byl v okamžiku uzavření smlouvy nezletilý, a která tedy podléhá požadavkům vyplývajícím ze směrnice 93/13, není v rozporu se zájmem dítěte,.

Kromě toho musí soudy rovněž ověřit, zda taková smlouva nepřiměřeně omezuje právo dítěte na vlastnictví, které je chráněno prostřednictvím čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie.

[9.2] Pro případ, že by bylo naopak zjištěno, že předmětná smlouva nespadá do působnosti směrnice 93/13, a že tato směrnice navíc brání tomu, aby vnitrostátní soudy použily na takové smlouvy ustanovení týkající se ochrany práv spotřebitelů obsažená v této směrnici, se Senāts (Nejvyšší soud) táže, zda není namístě konstatovat, že tato smlouva porušuje výše uvedená základní práva zakotvená v Listině základních práv, vzhledem k tomu, že sportovní činnosti jako takové spadají do působnosti unijního práva (viz body 7.1 až 7.2 tohoto usnesení).

- 10 S ohledem na výše uvedené úvahy a za účelem vyjasnění způsobu uplatňování právních ustanovení týkajících se zneužívajících ujednání ve spotřebitelských smlouvách považuje Senāts (Nejvyšší soud) za nezbytné předložit věc Soudnímu dvoru.

Výrok

V souladu s článkem 267 Smlouvy o fungování Evropské unie [omissis] [odkaz na vnitrostátní procesněprávní předpisy] Senāts (Nejvyšší soud)

rozhodl takto:

Soudnímu dvoru Evropské unie se pokládají následující předběžné otázky:

1) Spadá smlouva o poskytování služeb podpory rozvoje a kariéry sportovce, uzavřená mezi podnikatelem vykonávajícím profesní činnost v oblasti rozvoje a tréninku sportovců, na straně jedné, a nezletilou osobou zastoupenou svými rodiči, která v okamžiku uzavření smlouvy nevykonávala profesní činnost v oblasti dotčeného sportu, na straně druhé, do působnosti směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách (dále jen „směrnice 93/13“)?

2) V případě záporné odpovědi na první otázku, brání směrnice 93/13 vnitrostátní judikatuře, která vykládá právní předpisy provádějící tuto směrnici do vnitrostátního právního řádu tak, že ustanovení týkající se ochrany práv spotřebitelů, jež jsou v těchto předpisech obsažena, jsou použitelná i na takové smlouvy?

3) V případě kladné odpovědi na první nebo druhou otázku, může vnitrostátní soud rozhodnout, že smluvní ujednání, podle něhož se mladý sportovec zavazuje k tomu, že za poskytnutí služeb podpory rozvoje a kariéry v určitém sportu, které jsou upřesněny ve smlouvě, bude platit odměnu odpovídající 10 % z příjmů, které bude pobírat během následujících 15 let, podléhá posouzení zneužívající povahy podle článku 3 směrnice 93/13, a dospět k závěru, že toto ujednání nepatří mezi ujednání nepodléhající posouzení zneužívající povahy podle čl. 4 odst. 2 směrnice 93/13?

4) V případě kladné odpovědi na třetí otázku, musí se mít za to, že smluvní ujednání, podle něhož se mladý sportovec zavazuje k tomu, že za poskytnutí služeb podpory rozvoje a kariéry sportovce, které jsou upřesněny ve smlouvě, bude platit odměnu odpovídající 10 % z příjmů, které bude pobírat během následujících 15 let, bylo sepsáno jasným a srozumitelným jazykem ve smyslu článku 5 směrnice 93/13, vzhledem k tomu, že mladý sportovec neměl v okamžiku uzavření smlouvy k dispozici jasné informace o hodnotě poskytované služby ani o částce, kterou bude muset za tuto službu zaplatit, jež by mu umožnily posoudit hospodářské dopady, které by z toho mohly pro něj vyplývat?

5) V případě kladné odpovědi na třetí otázku, musí se mít za to, že smluvní ujednání, podle něhož se mladý sportovec zavazuje k tomu, že za poskytnutí služeb podpory rozvoje a kariéry sportovce, které jsou upřesněny ve smlouvě, bude platit odměnu odpovídající 10 % z příjmů, které bude pobírat během následujících 15 let, představuje v souladu s čl. 3 odst. 1 směrnice 93/13 ujednání, které způsobuje významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, které vyplývají z dané smlouvy, v neprospěch spotřebitele, vzhledem k tomu, že

uvedené ujednání nespojuje hodnotu poskytnuté služby s nákladem, který tato služba představuje pro spotřebitele?

6) V případě kladné odpovědi na pátou otázku, je rozhodnutí vnitrostátního soudu, kterým se sníží částka, jejíž zaplacení lze požadovat od spotřebitele ve prospěch poskytovatele služeb, na částku skutečných nákladů, které musel tento poskytovatel vynaložit na poskytování služeb spotřebiteli na základě smlouvy, v rozporu s čl. 6 odst. 1 směrnice 93/13?

7) V případě záporné odpovědi na třetí otázku a pokud smluvní ujednání, podle něhož se spotřebitel zavazuje k tomu, že za poskytnutí služeb podpory rozvoje a kariéry sportovce, které jsou upřesněny ve smlouvě, bude platit odměnu odpovídající 10 % z příjmů, které bude pobírat během následujících 15 let, nepodléhá posouzení zneužívající povahy podle čl. 4 odst. 2 směrnice 93/13, je vnitrostátní soud, který má za to, že je výše odměny zjevně nepřiměřená službě, kterou poskytl její poskytovatel, oprávněn i přesto prohlásit toto smluvní ujednání za zneužívající na základě vnitrostátního práva?

8) V případě kladné odpovědi na sedmou otázku, má být v případě spotřebitelské smlouvy uzavřené v době, kdy dosud nevstoupil v platnost článek 8a směrnice 93/13, bráno v úvahu oznámení, jež poskytl Evropské komisi členský stát podle článku 8a této směrnice v souvislosti s ustanoveními, jež přijal členský stát v souladu s článkem 8 téže směrnice, a pokud tomu tak je, je pravomoc vnitrostátních soudů omezena oznámením, které poskytl tento členský stát podle článku 8a směrnice 93/13, pokud tento stát uvedl, že jeho právní předpisy nejsou přísnější než minimální pravidla stanovená touto směrnicí?

9) V případě kladné odpovědi na první nebo druhou otázku, jaký význam pro používání právních předpisů, kterými se do vnitrostátního právního řádu provádějí ustanovení směrnice 93/13, má ve světle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s článkem 24 téže Listiny skutečnost, že mladý sportovec byl v okamžiku, kdy byla uzavřena dotčená smlouva o poskytování služeb na dobu 15 let, nezletilý, takže byla tato smlouva uzavřena rodiči nezletilé osoby jejím jménem, přičemž ukládala této nezletilé osobě povinnost platit odměnu odpovídající 10 % ze všech příjmů, jež bude pobírat během následujících 15 let?

10) V případě záporné odpovědi na první nebo druhou otázku, porušuje smlouva o poskytování služeb na dobu 15 let uzavřená s mladým nezletilým sportovcem – kterou uzavřeli jeho rodiče jeho jménem –, která zavazuje tuto nezletilou osobu k placení odměny odpovídající 10 % ze všech příjmů, jež bude pobírat během následujících 15 let, základní práva zakotvená v čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 24 odst. 2 téže Listiny, s ohledem na to, že sportovní činnosti spadají do působnosti unijního práva?

Řízení se přerušuje do vydání rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie.

Proti tomuto usnesení nelze podat opravný prostředek.

[omissis]
[podpisy]

PRACOVNÍ DOKUMENT